

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Anden behandling af lovforslag nr. L 18:

Forslag til lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. (Reklame i lokalradio m.v.).

Af trafik- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen).

(Fremsat 14/6 88. Første behandling 16/6 88. Betænkning 24/6 88. Ændringsforslag nr. 5 af 27/6 88 uden for betænkningen af Duetoft (CD)).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 1 ændringsforslag af Duetoft (CD) (se nedenfor).

Ændringsforslag

Af *Duetoft* (CD):

5) I den under nr. 1 foreslåede affattelse af § 15 a, stk. 2, nr. 3, indsættes i 2. pkt. efter »dagblade«: »eller distriktsblade«.

Bemærkninger

Ændringsforslaget er en konsekvens af det i betænkningen under nr. 2 stillede ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges den sidste sag på dagsordenen, nemlig:

9) Anden behandling af lovforslag nr. L 32:

Forslag til lov om Lokalradiofonden.

Af trafik- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen).

(Fremsat 14/6 88. Første behandling 16/6 88. Betænkning 24/6 88).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 1 ændringsforslag af Kofod-Svendsen (KRF) (se nedenfor).

Ændringsforslag

Af *Kofod-Svendsen* (KRF):

Til § 4

4) Efter stk. 1 indsættes som nyt stykke:

»Stk. 01. Gaver i form af pengebeløb på op til 1.300 kr., der ydes en lokalradio af en enkeltperson, skal ikke medregnes i afgiftsgrundlaget.«

Bemærkninger

Til nr. 4

Ændringsforslaget skal sikre, at pengegaver på op til 1.300 kr., der ydes af enkeltpersoner, ikke medregnes i afgiftsgrundlaget.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Jimmy Stahr (S):

I disse dage handles der figenblade på og i omegnen af Christiansborg i et hidtil uset antal. Jeg skal ikke bedømme, hvem der bruger de største figenblade, men jeg vil nok mene, at i denne sag kan det godt være, at Fremskridtspartiet alligevel tager prisen.

Nu ved jeg ikke, hvor stort et figenblad kan være, men det figenblad, som Fremskridtspartiet lægger an til i lovforslag nr. L 32 om Radiofonden, er i hvert fald så stort, som jeg nogen sinde har set. Man er endda ikke ked af i betækningsbidraget ligefrem at skrive, at man faktisk er imod den fond, man kan ikke lide den, alt i fonden strider mod det, Fremskridtspartiet står for. Men, siger man så, alligevel finder vi det nødvendigt for at få reklamer i lokalradioer at stemmer for fonden. Det må nok siges at være et kæmpefigenblad. Jeg vil godt hjælpe med til at tage det af, for det passer jo ikke.

Det ligger i dette, at det skulle have været sådan, at nogen holdt denne sag tilbage. Jeg ved ikke, hvem der har forsøgt at trænere denne sag. Det er i hvert fald ikke oppositionen. Fremskridtspartiet burde måske så spørge ministeren, hvem det er, der har sørget for, at lokalradiostationerne har haft de problemer, de har haft i løbet af det sidste år.

Jeg ved, at Socialdemokratiet allerede inden sidste jul foreslog den daværende kulturminister, at vi prøvede at nå frem til en endelig forhandlingsløsning. Jeg ved, at vi konstant igen-

[Jimmy Stahr]

nem foråret har bedt om forhandlinger. Jeg ved, at vi efter valget har bedt om forhandlinger. Jeg har selv to gange ringet til ministeren og bedt om forhandlinger, så jeg ved egentlig ikke, hvem der er skyld i, at lokalradioerne er blevet bragt i en situation, så Fremskridtspartiet nu må tage så alvorlige midler i brug, at det ligefrem træder på sin egen ideologi.

Som sagt ved jeg ikke, hvor stort et figenblad kan være. For De Radikale er det ikke størrelsen af figenblade, men mængden af dem, der er fantastisk. De Radikale smider figenblade mere, end de tager dem på. Hvis man går det radikale arbejdsprogram – som vi kalder det, parti-program hedder det måske – igennem, vil man se, at i dette lovforslag, som De Radikale nu går ind for, modarbejder man stort set samtlige punkter, der har med det radikale kulturprogram at gøre, så det er mere et spørgsmål om at smide figenblade. Det er en ret ulækker strip-tease, vi overværer ved denne lejlighed.

Hvis overhovedet nogen radikale kan huske det, startede man i sin tid med at være imod reklame. Også andre partier har smidt det blad, men så er nogle i hvert fald stoppet deromkring, mens De Radikale støt fortsætter igennem de to lovforslag. Man går ind for en central fond. Det mener jeg afgjort ikke passer med radikal kulturpolitik. Man snakker i den radikale kulturpolitik om det lokale islæt. I ændringsforslaget går man ind for en kommunal fond, som kommunerne skal betale. Kommunerne skal ikke alene betale til deres egen lokalradio, men skal via fonden betale til andre kommuners lokalradio. Jeg vil gerne høre, hvad det har med det lokale islæt at gøre.

Man var meget imod distriktsblade i Det Radikale Venstre, det var noget med miljøet og alle disse distriktsblade, der lå og flød. Og hvad ser vi i dag i ændringsforslagene? Det smider De Radikale også, nu er der ikke noget med miljøet mere, nu tager de distriktsbladene med; vi gør det ikke med stor glæde, står der, men vi gør det trods alt.

Endelig kommer måske det værste af det hele: spørgsmålet om dagbladene. Man taler om decentralisering, men man laver et forslag, som indeholder den største monopolisering, der er sket i dette land inden for de sidste 10-15 år. Man giver dagbladene et meningsmonopol, som er enestående. Alle, der ved det mindste om medieverdenen, ved, at dagbladene meget

hurtigt vil udnytte dette, for de har pengene til det, og i takt med, at der bliver færre og færre dagblade, vil der selvfølgelig blive færre og færre lokalradioer. Jeg anklager hermed regeringen for at lave en monopolisering, som vi ikke kan finde os i, og som ingen andre lande har, ved at give dagbladene lov til at oprette disse stationer.

Jeg skal måske sige, at vi er imod disse ting, hvis det ikke er fremgået tydeligt. Jeg vil gerne spørge: Når man i mindretallet, Det Konservative Folkeparti, Venstre og Det Radikale Venstre, i sit betækningsbidrag skriver, at der skal være mangfoldighed på nærradioområdet, mener man så, at den bliver tilgodeset med, at dagbladene overtager det?

Jeg ved ikke, hvem der har fundet på den perle af en sætning, der lyder, at man vil vedtage dette »frem for at lade stationerne henslæbe yderligere mange måneder i uvished«. Jamen hvem er det, der har ladet dem henslæbe? Det er i hvert fald ikke Socialdemokratiet, der har ladet dem henslæbe. Nøjagtig de partier selv er skyld i, at der er gået så lang tid, som der er gået. Vi har været villige til at forhandle og forhandle, vi har bøjet os og bøjet os, og til sidst stod der kun én lille ting imellem os, nemlig en procentsats på 49 pct. eller 51 pct.. Det var dér, det skilte, og det er ikke noget at lade det skille på, det ved vi også godt, for bestemmende indflydelse kunne i virkeligheden også fås med 49 pct., hvis vi skal tale om det.

Der er en anden ting i betækningsbidraget, som jeg finder helt uanstændig. Man kan ikke skrive i en betænkning, at man vil give lokal-tv-stationerne meddelelse om, at de fra 1. marts får reklamefrihed. Det kan man ikke tillade sig, det må være ministerens ansvar. Yderligere skriver man, at man ikke skal tage reklameforbuddet særlig højtideligt de næste måneder. Jeg vil gerne fra denne talerstol gøre det klart, at det er ministerens ansvar, at loven bliver opfyldt. Man kan ikke bare i et betækningsbidrag skrive: værsgo, begynd I bare med reklamer fra på torsdag, når denne lov bliver vedtaget. Vi fastholder ministeren på, at loven selvfølgelig skal følges, og at tv-stationerne ikke kan begynde at lave reklamer på torsdag og så regne med, at selv om de siger 1. marts, siger de bagefter, at de dér sager vil de såmænd nok ikke tage op. Det er igen den slaphed, som præger hele dette forslag.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Blot en kort bemærkning til hr. Jimmy Stahr: Vi så absolut helst, at vi fik lokalradioområdet, ja, fik hele æterområdet fuldstændig liberaliseret og frit. Vi så helst, at der ikke var nogen offentlige fonde osv., men det er der ikke flertal for i Folketinget. Derfor må vi hjælpe til med vore stemmer, så vi i det mindste kan få reklamer indført i lokalradioerne fra august i år. Hellere at lokalradioerne får 90 pct. reklameindtægter, end at de ingen reklameindtægter får.

Men jeg forstår godt, at Socialdemokratiet er sur i denne sag, for Socialdemokratiet har ingen indflydelse haft på forslaget, Socialdemokratiet har ingen andel i den andenbehandling, der foregår i dag, og den tredjebehandling, der foregår på torsdag.

Fremskridtspartiet har derimod fået indflydelse på forslagene, og vi har gjort forslagene bedre, end de var ved førstebehandling. Og det i sig selv er vel nok til at få hr. Jimmy Stahr til at begynde at spise figenbladet.

Marianne Jelved (RV):

Det er beundringsværdigt, at hr. Jimmy Stahr sætter sig så godt ind i Det Radikale Venstres partiprogrammer. Det fremgik af hr. Jimmy Stahrs bemærkninger heroppefra, at ved at læse disse radikale partiprogrammer kan man se, at Det Radikale Venstre har svigtet enhver sag.

Jeg må bede hr. Jimmy Stahr om dokumentation, for det, der fulgte efter og skulle forestille dokumentation, refererede ikke til noget som helst radikalt partiprogram, men til en forestilling i hr. Jimmy Stahrs forestillingsverden om, hvad Det Radikale Venstres kulturpolitik er.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Vi afskaffede faktisk ridefogden for 200 år siden, men han er kommet igen med pisk og svøbe og det hele. Vi kunne jo her høre hr. Jimmy Stahr sige: Hvis de tv-selskaber tager bare en lille smule reklamer ind inden 1. marts, så skal vi komme efter dem med bål og brand.

Hvornår er Socialdemokratiet blevet så loyldigt? Når det f.eks. gælder Christiania og de ulovlige værtshuse derude, har man da været

meget large med at se igennem fingre med det, men her slår de til.

Connie Hedegaard (KF):

Hvor Socialdemokratiets ordfører taler om figenblade, vil jeg i stedet tale om en lettelsens dag, en lettelsens dag for de nærradioer, som nu kan se frem til på torsdag at få en lov, de længe har længtes efter, og en lettelsens dag for os andre, som vel snart kan begynde at tale med lokalradiofolket om andet, end hvornår reklamer måske bliver tilladt.

Når hr. Jimmy Stahr er kommet til at tale så meget om figenblade, så er det vel, fordi det er noget, hr. Jimmy Stahr har måttet lede temmelig desperat efter siden i fredags; for når hr. Jimmy Stahr siger, at det er os andre, der er skyld i, at nærradioerne har måttet henslæbe måneder, ja, efterhånden år med at vente på reklametilladelsen, så er det faktisk historieforvanskning.

Først gik Socialdemokratiet imod reklamer. Så blev arbejderbevægelsen med dens radio- og tv-kanaler mere og mere involveret i lokalradiomediet og lokal-tv-mediet. Efterhånden syntes man vel, at millionerne rullede vel hastigt, så efterhånden begyndte man at gå ind for reklamer. Det gjorde Socialdemokratiet så også langsomt, men man fastholdt dog ønsket om statsstøtte.

Når vi nu diskuterer ændringsforslagene, undrer det mig egentlig – når hr. Jimmy Stahr nu meddeler, at Socialdemokratiet stemmer imod fonden – hvor så egentlig Socialdemokratiets forslag er til at hjælpe de små stationer, de græsrodsstationer, som man har talt så varmt for. Jeg kan ikke finde noget ændringsforslag, hvor Socialdemokratiet i det mindste fastholder sit ønske om statsstøtte.

Men hr. Jimmy Stahr ved jo godt, at når fonden er med, så er det netop udtryk for, at den daværende og den nuværende regering gennem forårets forhandlinger har forsøgt at skabe et bredt grundlag for et forlig, for at vi kunne få en hurtig løsning, inden Folketinget gik på sommerferie.

Jeg håber, at SF med sin stemme for fonden kan bekræfte, at der faktisk er en naturlig sammenhæng mellem forløbet og slutresultatet, som det ligger her, vel at mærke for dem, der altså interesserer sig for nærradioernes fremtid og for deres overlevelse med en mangfoldighed på området.

[Connle Hedegaard]

Det er klart, at fondsopbygningen bliver mere kompliceret end den rene reklamemodel, som vi fra konservativ side oprindeligt havde ønsket. Derfor har vi også gennem vores betækningsbidrag og gennem ændringsforslagene forsøgt at præcisere nogle ting, f.eks. at kontingenter skal være individuelle, at der af administrative hensyn bliver en bagatelgrænse, og at gaver øremærket til bingo og konkurrencer osv. friholdes. Samtidig har vi i udvalget fået ministerens ord for, at værdien af arbejde af langtidsledige, der stilles til rådighed af kommunerne, selvfølgelig ikke skal indgå i afgiftsgrundlaget, og lokaler friholdes også.

Der er ét ændringsforslag, som vi ganske enkelt ikke begriber. Vi kan godt forstå, at Socialdemokratiet og SF foreslår, at kommunale tilskud skal friholdes for at indgå i afgiften, men vi kan ganske enkelt ikke begribe, at CD på dén måde mener, at offentlige midler skal friholdes for afgiften, mens private midler altså skal indgå i afgiftsgrundlaget. Det er besynderligt og ubegribeligt, at CD på den måde vil støtte borgmesterradioer.

Lige så uforstående står vi over for det ændringsforslag, der lige er kommet fra Kristeligt Folkeparti. Man må undre sig over, at der, adskillige dage efter at betænkningen er afgivet, pludselig kommer et nyt ændringsforslag, som mig bekendt ingen i udvalget og i hvert fald ikke jeg selv tidligere har hørt om.

Jeg synes, det er et lidt besynderligt ændringsforslag. Jeg synes, det er svært at finde argumenter for det. Det kan vel ikke være sådan, at man af hensyn til radioer, som man selv har interesse i, vil være med til at gennemhulle en hel lov. Den grænse på 1.300 kr. for individuelle bidrag, som Kristeligt Folkeparti mener skal friholdes, ville faktisk betyde, at en station kunne modtage fra én person 474.500 kr. på årsbasis, nemlig 1.300 kr. om dagen i 365 dage, uden at det skulle indgå i afgiftsgrundlaget. Det er altså ikke logisk.

Det var heller ikke særlig logisk, hvad hr. Jimmy Stahr sagde om dagblade og bestemmende indflydelse. Hr. Jimmy Stahr sagde, at de 49 pct., som jeg forstod at Socialdemokratiet tidligere kunne acceptere, også kunne være ensbetydende med bestemmende indflydelse. Undskyld, hvad er det så, der skiller os? Jeg kan forstå, at Socialdemokratiet hele tiden gerne har villet have, at dagblades og distriktsbla-

des vilkår på det her område fulgtes ad. Enten skulle de med, eller også skulle de ikke med. Hvad er så begrundelsen for, at Socialdemokratiet ikke kan stemme for denne del af forslaget, som vi i hvert fald har lagt meget stor vægt på? Det tyder på mistillid til de lokale nævn og til dagbladene, hvad jo tydeligt fremgår af Socialdemokratiets betækningsbidrag, trods ministerens svar til udvalget om, at han vil indskærpe over for toldvæsenet, at omgælsesmulighederne skal indsnævres. Det tyder også på et ønske om at lade sit politiske virke bestå mere af forbud end af at skabe rammer og muligheder for folk.

Vi er fra konservativ side tilfreds med, at vi ikke udelukker dem, der på det lokale plan i århundreder har stået for den lokale nyhedsformidling. Vi synes, at de har en naturlig plads i mediebildet.

Vi er også tilfreds med ministerens tilkendegivelse om, at vi allerede til efteråret får taget spørgsmålet om lokal-tv op, og vi håber, at vi har fundet en afklaring pr. 1. marts 1989.

I det hele taget er vi kede af den tone, Socialdemokratiet har anslået her til sidst. Vi havde håbet på et bredt forlig. Men vi er da glade for, at såvel Fremskridtspartiet som SF nu erkender, at vi altså alle sammen måtte fire lidt på vores holdninger for at indgå et kompromis. Vi er forpligtet til at give nærradioerne en afklaring vedrørende deres fremtidige finansieringsgrundlag og dermed vedrørende deres fremtidsmuligheder. Vi er overbevist om, at nærradioerne i al deres mangfoldige forskellighed alle er taknemlige over, at der kommer en afklaring nu. Vi beklager, at det sker uden Socialdemokratiets hjælp, men det skal ikke slå skår i glæden hos Det Konservative Folkeparti, som med denne lov får et stort og gammelt politisk ønske opfyldt.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg vil forsøge at hjælpe lidt på fru Connie Hedegaards forståelse. Når CD støtter S/SF-mindretalsudtalelsen, så skyldes det såmænd, at når der skal laves kommunal udligning i dette land, så kan vi godt lide, at det kaldes kommunal udligning. Det er for os ganske ulogisk og urimeligt, at en kommunes borgere, der via kommunalbestyrelsen beslutter at yde et eller andet beløb til en lokalradio, er tvunget til at

[Duetoff]

betale 10 pct. af det, som kommunen yder, til nogle radioer helt andre steder i landet. Vi kan ikke forstå, det er nødvendigt, og vi synes ikke, der skal ske kommunal udligning på den måde.

Når fru Connie Hedegaard siger, at hun ikke kan forstå, at vi kan gå ind for afgiften af private midler, så vil jeg i al stilfærdighed gøre fru Connie Hedegaard opmærksom på, at CD stemmer imod fonden generelt, så vi er altså også imod udligning af de private midler, men nu kunne der altså skabes flertal om de offentlige midler, og det støtter vi selvfølgelig.

Ingerlise Koefoed (SF):

Da den daværende kulturminister Niels Matthiasen i sin tid kom med et forslag om, at man skulle lave et forsøg med lokalradiovirksomhed, gjorde han det ud fra nogle ideer om, at han ville fremme ytringsfriheden, og han ville fremme ytringsmulighederne for det, som man kalder »almindelige mennesker«. Han ønskede et monopolbrud med Danmarks Radio, men det skulle være et folkeligt monopolbrud, der åbnede for de mennesker, som ikke før havde haft lejlighed til at udtrykke sig ret meget i medierne.

Det samme lå bag ved det forslag, som Lise Østergaard som kulturminister fremsatte i 1981. Jeg tror ikke, at der på det tidspunkt var nogen, heller ikke her i salen, der havde tænkt på lokalradioer som andet end nye ytringsmuligheder og ny ytringsfrihed for folk. Der var ingen, der havde tænkt på, at lokalradioer skulle gå ind som en udvidelse af erhvervslivets påvirkningsmuligheder gennem reklamevirksomhed, og der var ingen, der havde tænkt på, at man med lokalradioerne skulle udvide dagbladenes monopolstilling. Ja, det kan godt være, at De Konservative og Venstre inderst inde havde tænkt på det, men så vidt jeg husker behandlingerne af forslagene fra dengang, kom det ikke frem.

Jeg vil godt sige, at det, der undrer mig meget i denne sag, er De Radikales holdning. Jeg kan ikke tro, at De Radikale opfattede lokalradiovirksomhed som andet end det, vi andre opfattede det som, nemlig et monopolbrud på folkelige betingelser, og man må spørge sig selv: Hvad er der dog sket undervejs med De Radikale, at de nu synes, både at der skal være reklamefinansiering af lokalradioerne, og at dagbladene skal have udvidet deres monopol?

Vi i SF har jo hele tiden sagt, at vi ikke ønskede reklamefinansiering hverken af de landsdækkende medier eller af de lokale medier. Det ønskede vi ikke, fordi vi ikke tror på, at man kan friholde programvirksomheden fra påvirkningen fra reklamerne, og den har vi ikke ønsket, fordi vi med lokalradioerne har ønsket at lave kulturpolitik og ikke erhvervspolitik.

Vi havde heller ikke ønsket, at dagbladene skulle med ind i denne sammenhæng. Dagbladene har megen magt i forvejen ude omkring. De kan påvirke meningsdannelsen, hvor de er, og de kunne gå ind i lokalradioerne på de betingelser, de hele tiden har haft, og lave informationsvirksomhed og journalistisk virksomhed. Det var unødvendigt at give dem denne ekstra mulighed.

Nu står vi så med et forslag, som indeholder reklamefinansiering, dagbladsradioer og distriktsbladsradioer. Og hvad skal vi så gøre? Skal vi lægge hænderne i skødet og sige: Det var da bare ærgerligt, at det gik sådan; det havde vi ikke ønsket, og vi vil ikke være med.

Nej, vi synes ikke, vi skal lægge hænderne i skødet. Vi synes, at vi som det, man på fint politisk sprog kalder et ansvarligt politisk parti, må prøve at leve op til de ideer, vi har haft om, at de ikkekommercielle lokalradioer skal have en mulighed for at blomstre, for at virke, for at overleve, og derfor går vi med på at støtte lokalradioerne, de små lokalradioer, nærradioerne, så vidt det overhovedet er muligt. Derfor vil vi også i dag stemme imod, at Lokalradiofonden skal ud af lovforslaget, og derfor vil vi ved tredjebehandlingen stemme for Lokalradiofonden.

Vi ved godt, at da den er bureaukratisk, bliver den svær at administrere, og vi vil selvfølgelig følge, hvad der sker. Men vi synes, det er for tidligt i dag at sige: Det dér duer ikke til noget som helst.

Vi har sammen med Socialdemokratiet flere gange fremsat forslag om offentlige fonde, en, der hvilede på kommunale penge og statspenge, og en, der hvilede på rene statspenge. Det kunne vi ikke komme igennem med. Skal vi så bare smide det hele fra os og sige: Nej, nej, nej, venner, det her duer ikke til noget som helst? Lad så det kommercielle overtage det hele! Det har vi ikke ønsket, og det vil vi ikke gøre.

Vi vil prøve at gøre dette så godt som muligt, og vi håber, at lokalradioerne rundt omkring vil gøre, hvad de kan for at få så meget ud af det

[Ingerlise Koefoed]

som muligt på så redelig en oplysningsgrund som overhovedet muligt.

Om ændringsforslagene har jeg sådan set med dette udtalt mig. Vi holder altså fast ved, at der skal være en lokalradiofond. Vi stemmer selvfølgelig imod, at dagblade skal indgå, og følgelig stemmer vi også imod, at distriktsbladene skal, ikke fordi vi ikke kan se, at det kan være retfærdigt, at hvis dagbladene må, må distriktsbladene også. Men da vi ikke ønsker nogen form for bladmonopol ind i dette, stemmer vi altså imod begge dele.

Vi har stillet et ændringsforslag, der går på, at kommunale tilskud også skal kunne fradrages, og det er ud fra de samme begrundelser, som vi lige før hørte fra Centrum-Demokraterne.

Så vil jeg godt sige, at der er et par ting, som godt kunne trænge til en afklaring i en tillægsbetænkning.

For det første: Sådan som jeg husker samrådet i Kulturudvalget forleden dag, så sagde ministeren, at han var indstillet på at fritage såvel de beløb, som kommunerne yder til lokalradioerne, som de tilskud, de får til langtidsledige, for afgift. Jeg kan have misforstået det, men jeg tror det ikke. Jeg beder imidlertid om, at vi får et svar på det, og at vi, hvis vi har ret, får ført de langtidsledige ind i betænkningen.

Derudover har der vist sig nogle uklarheder i forbindelse med naturalierne. Hvad forstår man ved de naturalier, hvis værdi op til 500 kr. skal fritages for afgift? Hvad betyder det for de ting, man får ind til bingospil? Kan man risikere at komme til at betale afgift både af de gaver, man får, og af den indtægt, man får ved sit bingospil?

Jeg beder altså om, at vi for at få opklaret det her får forslagene tilbage i udvalget til afgivelse af tillægsbetænkning, og jeg vil godt lige hoppe ud af min rolle her som SF'er og som formand bede udvalget være opmærksom på, at vi mødes fem minutter efter behandlingen her for at gøre dette færdigt. Jeg har ikke kunnet indkalde før.

Og så må jeg bede Kristeligt Folkeparti undskyldte, at jeg glemte at komme med en bemærkning om det ændringsforslag, som Kristeligt Folkeparti er kommet med uden for betænkningen, om, at gaver i form af pengebeløb på op til 1.300 kr. ikke skal medtages i afgiftsgrundlaget.

Det forslag kan vi fra SF's side ikke støtte. Vi mener, at de personer, der giver de penge, får et skattefradrag for det, og vi synes ikke, det er rimeligt, at de skal favoriseres to gange, ved at de samme penge skal friholdes også for afgift.

Helge Sander (V):

Inden for Venstre føler vi, at dette er en festdag for ligheden, den lighed, der kommer til udtryk ved, at det nu bliver muligt at reklamefinansiere lokalradioerne, hvilket vi synes er en helt naturlig løsning på den finansieringsparagraf, som vi har manglet i denne lov gennem meget lang tid.

Vi synes også, det er godt for ligheden, at dagbladene nu sammen med distriktsbladene får mulighed for at sende, men inden vi er nået så langt, har vi måttet så meget grueligt igennem, og minsandten om vi ikke også her i dag ved andenbehandlingen skulle igennem et socialdemokratisk ordførerindlæg, der slår alle rekorder.

Hr. Jimmy Stahr tillod sig at anklage regeringen for monopolisering. Jeg vil tillade mig at anklage Socialdemokratiet for snæversyn og manglende realitetssans. Det er jo noget af det skrappeste at tale om monopolisering i en situation, hvor vi skaber lighed, hvor vi skaber mulighed for, at en gruppe, her dagblade og distriktsblade, kommer ind i billedet og får lov til at lave lokalradio på lige fod med alle andre.

Jeg kan godt forstå, at Socialdemokratiet er betænkelig, ikke bare fordi de er holdt udenfor og ikke vil være med til at præge dette lovgivningsarbejde i den sidste fase, men simpelt hen fordi der er et andet monopol, som vi nu ser truet, og det er fagforeningernes monopol, Socialdemokratiets dominans, som jo er temmelig påfaldende over hele landet.

Vi ser så sent som i dag i dagbladene, at i Københavnsområdet vil den fagforeningsprægede presse få over halvdelen af sendetiden i den københavnske tv-kanal. Det skal den ikke klandres for. Hvis den har været mere aktiv, har haft bedre muligheder og været mere opfindsom og dygtigere end alle andre, skal den ikke klandres for, at den har fået mere sendetid end alle andre. Men når det er sket, er det, fordi der ikke har været flertal for andet. Vi har haft en lovgivning, som har betydet, at f.eks. dagbladene og kredsen deromkring er blevet holdt udenfor.

[Helge Sander]

Nu er der mulighed for, at der bliver ligeberettigelse. Der bliver mulighed for, at alle kan komme ind i billedet, og i hvert fald skal dagbladene ikke straffes, fordi der nu på dette område er sket en naturlig teknologisk udvikling, en udvikling, som betyder, at disse medier selvfølgelig også gerne vil være med i fremtidens kommunikationssystem.

Dagbladene kommer altså med ind i billedet, og, hr. Jimmy Stahr, jeg forstår udmærket godt betænkkelighederne, men at tale om monopol, når man øger mulighederne, kan man ikke tillade sig, bare fordi det går ud over den kreds, som man selv føler sig nærmere knyttet til.

I den forbindelse synes jeg også, det er værd at nævne en del af det udvalgsarbejde, der er foregået på området. Der er nævnt en række forhold, som jeg synes kommunikationsministeren har svaret meget tydeligt på. Det drejer sig bl.a. om disse kombinationsannoncer, i forbindelse med hvilke man kunne sige, at der måske kunne være risiko for en skævvridning. Men det er klart blevet belyst, at det kan der selvfølgelig ikke blive tale om og slet ikke i forbindelse med at undslå sig for at betale de 10 pct. til fonden.

Med hensyn til fonden er vi da fuldstændig klar over, at der ikke er vild jubel overalt i landet over, at der oprettes en sådan i forbindelse med denne lov. Men det er jo således, at det har været en af mulighederne for at nå frem til den situation, hvor der kunne skabes mulighed for reklamer i lokalradioerne. Derfor er den kommet med. Der har simpelt hen ikke været noget alternativ, for havde der det, er det ikke nogen hemmelighed, at vi gerne havde set en friere model. Men vi er gået ind i arbejdet, modsat Socialdemokratiet, og derfor har vi nu fået en løsning, hvor alle har måttet give lidt og fået noget, og det betyder altså, at der fra 1. august er mulighed for reklamefinansiering i de lokale medier.

Det er tidligere blevet nævnt herfra, at når man kigger på ændringsforslagene, er det ganske påfaldende, at Socialdemokratiet gennem meget lang tid – også i den meget vanskelige fase, hvor man ligesom skulle finde ud af, at det nok var naturligt med reklamefinansiering – talte om de små radioer. Jeg ved godt, det er nævnt et par gange, men jeg vil også gerne nævne det, for jeg synes, det er påfaldende, at nu er det fuldstændig ligegyldigt. Socialdemokratiet

har ikke alene kastet tøjret fra sig i bestræbelserne for at komme med i et forlig, men man har heller ikke forfulgt de tanker, som man på et tidligt tidspunkt lagde megen vægt på i debatten om disse lokalradioer.

Generelt er vi som nævnt meget tilfredse med, at der bliver mulighed for reklamefinansiering, at vi får muligheden for dem, der kan sende lokalradio, gjort betydelig bredere, herunder distriktsblade og dagblade, og vi er også tilfredse med, at vi har fundet en fornuftig løsning med hensyn til lokal-tv.

Man kunne selvfølgelig sige, at det var mest naturligt, at det var kommet nu her i forbindelse med lokalradioer, men da vi står i en situation, hvor vi skal have TV 2 med reklamefinansiering i gang pr. 1. oktober, er det nok meget hensigtsmæssigt, at vi nu får en etapeløsning, der hedder lokalradio og TV 2 og herunder regionerne, og så pr. 1. marts får en reklamemulighed i lokal-tv.

Når denne trappeløsning er meget nærliggende, skyldes det bl.a., at vi må se i øjnene, at vi nok må have TV 2-reklamedelen op til revision allerede i den kommende samling, og det vil være meget naturligt med et tidsmæssigt sammenfald af lokal-tv- og TV 2-reklame.

Der er flere, der har spurgt, hvorfor vi ikke nu giver lokal-tv samme muligheder som lokalradio. Det er der én god grund til at vi i hvert fald ikke kan gøre, og det er, at vi har vedtaget, at der skal være en reklamekodeks for TV 2. Hvis vi nu indførte lokal-tv-reklame på lige fod med lokalradioreklame, ville vi opleve, at de reklamer, der ikke kunne komme i TV 2, kunne rykkes ind i lokal-tv, og det er der vel ingen af os der ønsker, når det kommer til stykket.

Alt i alt er vi derfor fra Venstres side særdeles tilfredse med det resultat, vi er kommet frem til, og vi glæder os til, at det endelig langt om længe efter flere års bestræbelser kan blive realiseret pr. 1. august.

(Kort bemærkning).

Jimmy Stahr (S):

Jeg forstod ikke rigtig, hvad det var, hr. Helge Sander talte om med hensyn til fagbevægelsens radio – og så fik han vist blandet Socialdemokratiet og en masse andre ting ind for at få billedet til at passe på en eller anden måde. Jeg kender ikke til, at arbejderbevægelsens radioer nogen steder har en bestemmende indflydelse;

[Jimmy Stahr]

de er jo dannet på en helt anden måde. Her i lovforslaget er der alene tale om, at man vil give en bestemt erhvervsvirksomhed, nemlig dagbladene, en bestemmende indflydelse, og det har ikke noget med nogen af de andre foreninger at gøre. Her er det udtrykkeligt nævnt. For at sikre mig, at det ikke var det, der var problemet, tilbød jeg for øvrigt ministeren under en forhandling, at vi kunne tage landsorganisationer med ind under erhvervsvirksomheder, netop for at sikre os, at hr. Helge Sander ikke skulle misforstå det, sådan som han har gjort her.

Det samme gælder spørgsmålet om at kaste noget fra sig. Jeg kan ikke huske, og jeg hørte måske ikke rigtig, hvad det var, hr. Helge Sander ville kaste fra sig – var det tøjret? Eller mente han, at vi havde kastet noget fra os? Vi har ikke kastet noget fra os i denne sag. Vi har forhandlet i årevis om disse ting, og vi var næsten nået frem til et forlig, men da regeringen så ønskede at indgå et forlig med Fremskridtspartiet i stedet for om den ene ting, som vi ikke kan acceptere, ville hr. Helge Sander hellere have, at vi accepterede, altså gjorde ligesom Fremskridtspartiet og tog en ting, vi var imod. Det vil vi ikke. Det har da ikke noget at gøre med at kaste noget fra sig.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Hr. Jimmy Stahr, det, det handler om, er selvfølgelig at have økonomiske ressourcer med hensyn til en bestemmende indflydelse. Det er forholdsvis ligegyldigt i relation til fagbevægelsens radio og tv.

Når man ser referatet fra det seneste møde i Arbejderbevægelsens Elektroniske Medievirksomhed – ja, det er fantastisk, at man kan finde ud af det – kan man se, at der nu er bevilget 20 mio. kr., hvoraf 5 mio. kr. skal gå direkte til 37 udvalgte radioer. Gad vide, hvilke 37 udvalgte radioer det er, hr. Jimmy Stahr!

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Hr. Helge Sander brugte som begrundelse for, at tv ikke kan komme med i denne lovgivning nu, at så skulle man til at lave en helt anden reklamekodeks for tv, end man laver for radioerne. Det vil jeg da gerne have uddybet lidt nærmere. Hvad er det, der står mere i en rekla-

mekodeks for tv, end der står i en reklamekodeks for radiovirksomhed? Det, man vel også skulle tage stilling til, var, at i lokal-tv er man nødt til at bringe reklamerne i blokke og ikke som her hist og her med en jingle foran og bagefter. Sådan har jeg opfattet det. Derudover har jeg opfattet, at man ærlig talt havde et dårligt overblik over, hvad der findes af lokal-tv, og det var en vigtig grund til, at man ikke ville have dem med nu. Det sidste synes jeg egentlig er uacceptabelt, men lad så det være, og lad os så se at få orden på det senere.

(Kort bemærkning).

Connie Hedegaard (KF):

For hver gang hr. Jimmy Stahr tager ordet, synes jeg, det bliver sværere og sværere at forstå, hvorfor vi ikke kunne lave et forlig her i sidste uge. Jeg kan forstå, at det ikke er fonden, der er hr. Jimmy Stahrs og Socialdemokratiets hovedproblem. Hr. Jimmy Stahr ryster på hovedet. Det var dét med den bestemmende indflydelse til dagbladene. Men så har jeg ikke fået svar på, hvad hr. Jimmy Stahr mente, da han i sit første indlæg sagde, at 49 pct. også kunne være bestemmende. De 49 pct. vil Socialdemokratiet jo gerne acceptere, og så er det altså svært at se, hvad det er, der skiller. Hvis hr. Jimmy Stahr mener, at 49 pct. kunne være bestemmende, hvorfor går han så imod dagbladsdelen, som den foreligger her?

(Kort bemærkning).

Jimmy Stahr (S):

Fru Connie Hedegaard har forstået det krystalkart. Det var ikke fonden, der skilte os, og det kunne hun for øvrigt også spørge ministeren om. Det var ikke fonden, der skilte os, og det var heller ikke reklamerne. Det var faktisk kun den ene ting, jeg nu har nævnt flere gange, nemlig spørgsmålet om dagbladenes indflydelse, og jeg vil godt gentage, at det er det, vi betragter som den største fejl ved denne lovgivning. Vi tilbød endda for at strække os så langt, som vi overhovedet kunne, at gå op til – lige som de har gjort i Norge – at dagbladene eller andre erhvervsvirksomheder kan få op til 49 pct. Det betyder logisk, at man ikke har en bestemmende indflydelse, men i praksis kunne disse dagblade selvfølgelig sagtens få en stor indflydelse; og da var det, jeg sagde »næsten

[Jimmy Stahr]

bestemmende«, for hvis der ovre på den anden side af bordet sidder syv forskellige andre organisationer og dagbladet sidder med 49 pct., vil det i praksis – i praksis – få en bestemmende indflydelse.

Men det er jo ikke det, det drejer sig om, for her snakker vi om lovgivning, derfor må vi snakke om det juridiske, og det, vi bad om, var altså, at vi kunne gøre det.

Hvis fru Connie Hedegaard nu ryster på hovedet, kunne man lige så godt vende det om og sige: Hvorfor kunne ministeren ikke acceptere dette her standpunkt?

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg bliver nødt til lige at sige til fru Ingerlise Koefoed, at vi ønsker jo, kan man sige, total frihed med hensyn til mulighederne for at reklamere både i lokal-tv, lokalradio, TV 2 osv. Vi mener, det er for restriktivt, men jeg forsøgte simpelt hen bare for et øjeblik at være realistisk – hvad det for nogle kniber med en gang imellem herinde – og se, hvad der er flertal for i øjeblikket, og der er flertal for, at der er nogle begrænsninger. Det var alene det, jeg hentydede til, fordi de andre forhold, som fru Ingerlise Koefoed nævner, er jeg enig i at der skal kigges nærmere på, og det får vi mulighed for i næste samling.

Med hensyn til den bestemmende indflydelse er det stadig væk fantastisk at høre, at hr. Jimmy Stahr ikke vil vedkende sig de nære relationer, der er til en lang række lokalradioer og lokal-tv, som bare får pengene uden at have bestemmende indflydelse. Der lossers man bare løs, betaler millioner efter millioner, og det har man gjort i flere år. Og tilsyndeladende har man gjort det meget godt mange steder, for man har jo fået fat i mange lokale tv-stationer og mange lokalradiostationer, og så kan jeg godt forstå, at hr. Jimmy Stahr er meget, meget betænkelig, hvis der nu kommer en professionel konkurrence, som der helt sikkert gør, når dagbladene kommer ind i billedet. Men jeg tror bestemt også, det er det, befolkningen ønsker.

(Kort bemærkning).

Connie Hedegaard (KF):

Hvis hr. Jimmy Stahr mener, at 49 pct. af dagblade og distriktsblade i praksis betyder be-

stemmende indflydelse, kan jeg godt forstå, at han mener, det er ret ligegyldigt, hvad der står. Så kan jeg til gengæld ikke forstå, hvorfor man ikke kan stemme for det, der er ærligt, nemlig at sige, at så kan de have bestemmende indflydelse, uanset hvad procenten er. Men det er der så ikke noget at gøre ved, det bliver jo en strid om ord. Det er bare mærkeligt, at Socialdemokratiet så ikke har villet gå med på det punkt.

Men jeg har stadig ikke forstået, hvorfor i alverden Socialdemokratiet har tænkt sig ikke at stemme for fonden, når det i virkeligheden – det meddeler hr. Jimmy Stahr her fra talerstolen – ikke er fonden, man har noget imod. Så må man da kunne stemme for den.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Bare et afklarende spørgsmål til hr. Helge Sander. Jeg ved da godt, at hr. Helge Sander er interesseret i at få reklamer spredt ud over radio og fjernsyn, sådan som det nu måtte passe, men det var ikke det, jeg spurgte om. Jeg spurgte, om hr. Helge Sander ikke vil acceptere, at der skal være en eller anden etisk, moralsk, eller hvad man nu skal kalde det, kodeks for, hvordan og for hvem man må reklamere såvel i radio som i tv. Og hvad er forskellen for hr. Helge Sander på den kodeks, når det drejer sig om lokalradio, og når det drejer sig om lokal-tv?

(Kort bemærkning).

Jimmy Stahr (S):

Jeg tror næsten ikke, jeg orker at prøve at stå her og repetere et års forhandlingsforløb frem og tilbage, hvor vi har været inde i alle disse forhandlinger. Men jeg vil godt referere fra de sidste forhandlinger, som foregik i sidste uge, bl.a. mellem ministeren og mig, at der ikke var nogen problemer omkring fonden. Dermed er ikke sagt, at vi synes, at alt i den fond er godt. Der er bl.a. helt klart, som jeg sagde før, spørgsmålet om det kommunale islæt, som vi slet ikke bryder os om. Men det var sikkert noget, vi under forhandlingerne kunne have løst, hvis man ikke pludselig havde vendt på en tallerken og taget Fremskridtspartiet, som ville acceptere det hele. Og det forstår jeg godt. Jeg har ikke engang bebrejdet regeringen, at man vendte om fra et Socialdemokrati, som måske var lidt tungt at danse med, fordi vi havde nogle pro-

[Jimmy Stahr]

blemer med de ting. Så kom Fremskridtspartiet og rakte regeringen det hele på én hånd, og det kunne regeringen ikke stå for. Så tog man det hele, og det ville jeg måske også selv have gjort.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Til fru Ingerlise Koefoed blot det, at når vi kigger på TV 2-loven og reklamebestemmelserne i forlængelse deraf og vi kigger på det lovforslag, vi sidder med i dag, uden at bestemmelsen er udformet i cirkulærer og bekendtgørelser, er der jo en væsentlig forskel bl.a. med hensyn til omfanget af reklamerne, og hvem der f.eks. må indtale dem – for at tage de detaljer. Der er en stor forskel, og det skal selvfølgelig afklares.

Behnke (FP):

Det er efter vores mening i sidste øjeblik, Folketinget får vedtaget en lov, som giver lokalradioer ret til at benytte reklamer som indtægtskilde. Langt de fleste af de små og mellemstore lokalradioer ude omkring i landet har i dag alvorlige finansieringsproblemer, de kører på pumperne og har svært ved at betale deres afgift til Koda og Gramex. De har i det hele taget svært ved at få lokalradiovirksomheden til at køre rundt.

Fremskridtspartiet har helt tilbage fra debatten om lokalradioer og dermed bruddet på Danmarks Radios monopol blev startet agiteret for frihed, frihed for lokalradioerne til at tilrettelægge deres egen programvirksomhed, frihed til selv at finde indtægter i form af reklamer, sponsorvirksomhed, eller hvad lokalradioen i øvrigt måtte finde på.

Det forslag, der nu foreligger om ret til reklamer i lokalradioer, er det længste, vi kan komme for indeværende. Fremskridtspartiet er som bekendt ikke noget alt-eller-intet-parti, og derfor vil vi selvfølgelig støtte erhvert skridt i retning af større frihed for lokalradioerne. Det skridt mener vi at L 18 repræsenterer, et rigtigt skridt i den rigtige retning.

Af de ændringsforslag, der foreligger til L 18, kan Fremskridtspartiet støtte nr. 2 fra CD, som giver distriktsbladene samme ret som dagblade til at drive lokalradiovirksomhed, og vi støtter også ændringsforslag nr. 5 fra CD, som er en teknisk konsekvens af ændringsforslag nr. 2.

Vi havde igen helst set fuldstændig frihed, således at såvel bankfilialen som herreekvipe-

ringsforretningen kunne få ret til at indgå i og bestemme i en lokalradiovirksomhed, men det er vi jo desværre de eneste som mener. Derfor må vi støtte det, der går mest muligt i den rigtige retning.

CD-forslaget om at få distriktsbladene med støtter vi som sagt, og det gør vi ud fra den betragtning, at det er bedre også at få distriktsbladene med end kun dagbladene. Havde det kun været dagbladene, som det var formuleret i det oprindelige forslag, ville der mange steder i landet opstå en alvorlig konkurrenceforvridning med den måde, som distriktsbladene og dagbladene har fordelt sig på.

Endelig vil jeg gerne påpege, at vi under forhandlingerne med ministeren har fået tilsagn om, at lokal-tv også kan få ret til at bringe reklamer senest fra den 1. marts 1989. Det er beskrevet i betænkningen, og vi har så tillid til, at der, umiddelbart efter at Folketinget træder sammen i oktober, kommer et lovudspil fra ministeren, så også lokal-tv kan komme med, så lokal-tv kan få lov til at sælge reklamer og dermed også få lov til at få et seriøst indtægtsgrundlag.

Vi har også forstået på ministeren, at lokal-tv ikke skal have nogen central fond, hvortil de lokale tv-stationer skal indbetale en indtægtsafgift, og det er vi selvfølgelig meget tilfredse med.

Om lovforslag nr. L 32 om Lokalradiofonden vil jeg sige, at vi i Fremskridtspartiet bestemt er imod, at der overhovedet skal oprettes sådan en fond. Det er ikke vores livret, og vi havde helst undgået fonden. Men hellere opnå 90 pct. reklameindtægter til lokalradiostationerne end slet ingen reklameindtægter.

Vi har i betænkningen fået en række indrømmelser fra regeringen, bl.a. hvad angår spørgsmålet om modtagelser af præmier til konkurrencer og andre former for aktiviteter, lokalradioerne har, og desuden den fornuftige bagatelgrænse på 500 kr. Fremskridtspartiet vil derfor støtte ændringsforslag nr. 2 og 3 og i øvrigt støtte lovforslaget ved den endelige vedtagelse.

Såvel i betænkningen til lovforslag nr. L 18 som i betænkningen til lovforslag nr. L 32 er der opremset en lang række ting vedrørende lokal-tv og lokalradioer, som der skal tages stilling til i efterårets samling. Ministeren har tilkendegivet, at regeringen også til efteråret er interesseret i at samarbejde med os om disse initiativer, og vi glæder os selvfølgelig til at skulle gå i

[Behnke]

gang. Vi glæder os til at få hele lovområdet forbedret endnu mere, end de to lovforslag her er udtryk for.

For at forbedre ministerens mulighed for at få de foreliggende forslag vedtaget, har vi mod indrømmelser lovet at stemme for de foreliggende lovforslag også ved tredjebehandlingen. Det løfte vil Fremskridtspartiet selvfølgelig indfri og holde. Til gengæld er vi ikke forpligtet længere end til det. Hvis det bliver os, der også skal indgå aftaler til efteråret, er vi selvfølgelig 100 pct. med fortsat.

Med disse bemærkninger, som jeg ønskede at få sagt allerede nu, håber vi, at der ikke senere kommer en unødigt fortolkning af, hvor langt disse to lovforslag rækker. Men som sagt: Opbakning til de nævnte ændringsforslag og opbakning bag begge lovforslagene, når de kommer til tredje behandling på torsdag.

Marianne Jelved (RV):

Det Radikale Venstre er glad for, trods alt, at vi er nået hertil med hensyn til vedtagelse af reklamefinansiering og en radiofond. Der har været diskussion om dette emne, i hvert fald hvor jeg har deltaget, siden oktober 1987. Jeg ved, der også har været megen diskussion tidligere.

Vi har ca. 250 lokalradioer rundt om i landet og næsten lige så mange opfattelser af, hvad de rigtige løsninger havde været. Jeg har med glæde bemærket, at også det, man kan kalde græsrodsradioer, dvs. radioer, der ikke forventer at sælge reklamer, fordi de har en ret snæver målgruppe, har givet 100 pct. tilslutning til de to lovforslag, der er til behandling i dag.

Bestræbelserne har hele tiden fra vores side været at give lokalradioerne en finansieringsmulighed og at skaffe en støttemulighed for små radioer med svage indtægtsgrundlag.

Hvad angår finansieringsmuligheder, har reklamer været et emne, der har været inde i lang tid. Jeg vil godt om synspunkterne for og imod reklamer slå fast, at for Det Radikale Venstre er lokalområdernes virksomheder en del af kulturlivet i lokalområderne. Vi ønsker ikke at betragte kultur som noget snævert, og kultur er slet ikke, når vi taler om lokale aktiviteter, noget, der går på tværs af de sektorer, vi ellers nogle gange beskæftiger os med, specielt herinde i Folketinget. Erhvervsvirksomhederne er en del af lokalområdet kulturelle identitet og

er med i kulturlivet på mange forskellige måder.

Vi er ikke nervøse for reklamer i Det Radikale Venstre. Vi tror faktisk på, at en flytning af reklamemidler fra papir til æter er mulig. Det kan vi også se nogle miljømæssige perspektiver i, som vi kan være tilfredse med. Vi tror også grundlæggende, at lytterne selv kan forholde sig til reklamer, både dem i æteren og de reklamer, der kommer på papir.

Vi tror i øvrigt, at uddannelsen i folkeskolen om den slags tekster giver bonus på længere sigt og gør børn og unge og senere voksne kvalificerede til at forholde sig til reklamer som sådan.

Omkring støttemuligheder har vi fra starten tilsluttet os Socialdemokratiets og SF's idé om at have en pulje penge et eller andet sted fra til uddeling til særlige radioer, som så kunne søge om det. Vi har også bestræbt os på at finde midler til at fylde i den fond. Her har Det Radikale Venstre skilt sig fra SF og Socialdemokratiet, i hvert fald i starten af diskussionerne, hvor vi var mere åbne for reklamer, end de to andre partier var.

Der har i starten været tale om, at det kun var reklameindtægterne, der skulle belægges med en afgift. Ved at give lov til at have reklamer i lokalradioerne gav man dem en indtægtsmulighed, og det synes vi man kunne belægge med en koncessionsafgift, som vi kaldte det på det tidspunkt. Straks ringede utallige lokalradioer op til folketingsmedlemmerne, bl.a. også til mig, for at fortælle mig om alle de omgængelsesmuligheder, en sådan afgift ville give, og det fik os til at tænke på andre løsninger for at undgå de mange omgængelsesmuligheder. Derfor endte vi med at tale om, at det var hele indtægtsgrundlaget for lokalradioerne, der skulle danne grundlag for en afgift. Det betyder også noget psykologisk rigtigt, nemlig at afgiften ikke blev så stor, som vi først havde regnet med, hvor vi talte om 20 pct. Nu er vi nede på 10, og muligvis kan vi komme endnu længere ned, når vi ser, hvordan det går.

Det Radikale Venstre var forbeholdent i starten af disse diskussioner vedrørende dagbladene, men vi har ikke for mange dagblade i Danmark. Vi mener i Det Radikale Venstre, at de er vigtige organer i den demokratiske debat, hvis man skal være lidt højtidelig, der skal foregå her i landet. Derfor er det vigtigt, at vi stadig

[Marianne Jelved]

væk har dagblade, også vigtigt, at vi bevarer i hvert fald dem, vi har, vi burde også nok have flere. Derfor vil vi gerne give dagbladene en mulighed for at komme ud til et bredere publikum via lokalmedierne og dermed måske forøge deres abonnentstal. Det var altså et forsøg på at støtte dagbladene, og vi tror ikke, som hr. Jimmy Stahr har forudsagt det, at det vil betyde, at vi får færre og færre dagblade, og at vi får færre og færre lokalradioer, for hvis det bliver tilfældet, er intentionerne i loven overhovedet ikke opfyldt, og så må vi selvfølgelig se på det igen.

Ved førstebehandlingen viste der sig en meget, meget bred enighed uden for regeringspartierne om, at skulle dagbladene med, så skulle distriktsbladene også. Det har Det Radikale Venstre taget til efterretning, og vi støtter sammen med flere andre partier Centrum-Demokraternes ændringsforslag, der ligestiller distriktsblade med dagblade.

Der er noget centralt i den lov, vi behandler nu, og det er ønsket om mangfoldighed. Vi er i Det Radikale Venstre glade for at snakke decentralisering. Vi er endnu mere glade, når vi kan decentralisere tingene i det virkelige liv og det ikke kun er herinde i Folketinget, vi taler om det. Vi vil godt understrege, at intentionerne i loven er, at mangfoldigheden skal sikres, og at det er lokalnævnenes ansvar og pligt at gøre det. Jeg vil i den anledning bede trafik- og kommunikationsministeren om, når nu der skal udarbejdes vejledninger osv. til administration af disse to love, at der så også kommer en vejledning, eller hvad vi nu skal kalde det, som over for lokalnævnene understreger, hvad deres opgaver er, altså at det handler om at sikre mangfoldigheden. Det betyder, at man f.eks. ikke kan give en dagbladsradio monopolstilling i et lokalområde. Der skal være plads til andre også. Jeg synes, det vil være betryggende, hvis der kunne komme bemærkninger om det til lokalnævnene.

Til allersidst vil jeg sige, at Det Radikale Venstre sammen med – er jeg sikker på – alle andre partier herinde meget nøje vil følge udviklingen på dette område, fordi vi jo alle sammen er enige om intentionerne i lovgivningen, og hvis der er noget i det, vi nu beslutter, som gør, at tingene udvikler sig helt anderledes, end hensigten er, må vi selvfølgelig se på det hele én gang til.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Fru Marianne Jelved udtrykte glæde over, at samtlige lokalradioer – både de kommercielle og de ikke-kommercielle – havde udtrykt deres tilfredshed med disse to lovforslag. Den bemærkning synes jeg nok man må tage med et gran salt. Da Sammenslutningen af Lokalradioer var i deputation for nylig i Kulturudvalget, og i øvrigt alle de andre gange, de har været der, udtrykte den meget stor betænkelighed ved lovforslaget om reklamefinansiering af lokalradioer. De havde vel efterhånden fundet ud af, at de desværre måtte acceptere reklamefinansiering, men de udtrykte meget stor betænkelighed over, at dagbladene nu skulle ind og have selvstændig sendetilladelse, fordi de følte det som en trussel imod deres virksomhed som lokalradioer.

Jeg vil da også gøre opmærksom på, at da den sammenslutning, der hedder Radioreklamen, var på besøg i Kulturudvalget, blev det også udtrykt, at man faktisk var nervøs for reklamepengene – nu er det den anden side – hvis dagbladene også skulle have sendetilladelse. Så den går altså ikke. Der har ikke været stor tilfredshed i samtlige lokalradioer, uanset hvad det så var for en slags.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg beklager, hvis jeg har udtrykt mig på en sådan måde, at fru Ingerlise Koefoed kunne få den opfattelse, som lige er blevet nævnt her fra talerstolen.

Jeg sagde, at der var mange forskellige opfattelser hos de 250 – næsten lige så mange, som der var radioer – af, hvad der var rigtigt at gøre i denne situation, men at jeg havde noteret mig, at der dog også var det, jeg kalder græsrodsradioer, altså radioer med en meget snæver målgruppe, som ikke kunne forvente at tjene mange reklamekroner, som var 100 pct. tilfreds med de to lovforslag, altså bare enkelte græsrodsradioer. Jeg er helt vidende om, at der er mange af de 250 lokalradioer, der eksisterer i dag, som er dybt utilfredse med dette, men jeg håber, at det bliver til glæde for langt de fleste af dem.

Duetoft (CD):

Jeg vil godt starte med at glæde mig over, at

[Duetoft]

vi nu får reklamer i lokalradioerne. Det er godt. Jeg vil også starte med at glæde mig over tilslutningen til CD's ændringsforslag om distriktsbladene. Det er også godt, men så er det meste gode nok også sagt.

Efter CD's opfattelse er der en risiko for, at de lovforslag, som foreligger nu, bliver til en gang administrativt makværk. Det siger vi, fordi der er indbygget nogle ting i dem, som er lidt vanskelige at have med at gøre. Vi har så i vores ændringsforslag forsøgt at tage nogle af de værste tidsler ud af de to forslag.

Jeg vil godt starte med reklamekvoten. Det kan være en grundlæggende holdning, at man ikke vil lade mennesker selv afgøre, om de kan tåle at høre reklamer eller ikke kan tåle at høre reklamer. Jeg mærkede mig fru Marianne Jelveds bemærkning om, at Det Radikale Venstre troede på, at befolkningens uddannelsesniveau var så højt, at den godt selv kunne afgøre, om reklamer var gode eller dårlige. Det glæder mig meget, at Det Radikale Venstre har den holdning, men netop derfor kan jeg ikke forstå, at man i et lovforslag som dette skal have en kvote på 6 minutter pr. time, når man snakker om reklamer. Vores indvending er ikke så meget formynderiet, men vores indvending er den administrative, for det fremgår ganske klart af ministerens svar til udvalget på nogle spørgsmål, at den regel skal administreres via angiveri. Det er nemlig sådan, at der ikke vil blive opsat noget kontrolapparat, men man henlægger det til de enkelte radioer og annoncører at undersøge, om reglerne er overholdt eller ikke er overholdt. Jeg kan meget vel forestille mig i en by med flere sendere, at det kan blive nok så morsomt for Lokalradionævnet at skulle sidde og høre på klager fra den ene radio over den anden og på den måde spille en masse tid.

Når ministeren samtidig i et svar til udvalget fastslår, at man ikke kan garantere en ensartet hold over hele landet, betyder det altså, at man gentager situationen, som vi kender den fra København i øjeblikket, hvor Voice kan flytte fra Københavns Kommune til Frederiksberg Kommune, fordi man administrerer reklame-reglerne anderledes dér. På Frederiksberg har man set gennem fingre med dem, og så flytter man bare kommune. Dette lægger altså op til, at man også i den fortsatte lov skal kunne gøre det.

CD er af den opfattelse, som vi også fik bekræftet i udvalget, at reklamemængden og virkningen på lyttertallet har en nøje sammenhæng. Vi er overbevist om, at det regulerer sig selv, fordi de radioer, der vil sende for meget reklame, ingen lyttere får. Når det så er sket, kommer der ikke så mange reklamer, og så er cirklen sluttet.

Det andet, vi er imod, er reglerne i forbindelse med administration af fonden. Fonden er efter vores opfattelse en underlig foreteelse, fordi den betyder, at nogle radioer skal betale 10 pct. til nogle andre radioer. Det kan f.eks. være holdningsradioer med en bestemt holdning, der pludselig bliver tvunget til at give nogle penge til støtte for nogle andre holdninger i en anden radio. Typisk er der vel byer, hvor en arbejderbevægelsesradio og en kristen radio arbejder side om side. Jeg ved ikke, hvor mange af dem der støtter den kristen radio, der er vildt betaget af, at en del af deres penge risikerer at komme til at støtte en radio med en noget anden holdning. Her må jeg også spørge ministeren, ligesom vi har forsøgt at få belyst i udvalget: Hvad garanti er der for, at dette overholdes? Hvordan vil man sikre, at tingene kan kontrolleres, og at man ikke gør alt, hvad man kan, for at finde samtlige smuthuller for at komme uden om disse ting? Der er mange smuthuller, det ved vi fra udvalgsarbejdet. Vi har prøvet gang på gang at diskutere, hvor de er, og vi må igen være opmærksomme på, at det, dette drejer sig om, i høj grad er radioer, hvor mennesker arbejder frivilligt. Det er altså ikke ansatte. Det er ikke revisorer eller jurister. Det er mennesker, der frivilligt går ind i dette arbejde af én eneste grund, nemlig fordi de synes, det er skægt at lave radio, og som nu skal pålægges et administrationsarbejde i forbindelse med denne fond, som vi i øvrigt ikke tror kan administreres.

Men det værste af det hele er næsten, at der i lovforslagene ikke er nogen klar definition af, efter hvilke regler pengene skal uddeles igen. Ja, der står en nydelig bemærkning om, at det skal være efter regler fastsat af trafik- og kommunikationsministeren. Nu kan man have megen tillid til den nuværende minister, så der sker nok ikke de store ulykker, men den nuværende trafik- og kommunikationsminister får måske også på et eller andet tidspunkt en efterfølger, og hvad sker der så? Jeg kan godt blive

[Duetoft]

lidt skræmt, må jeg indrømme, når jeg den 22. juni i Børsen kan se den konservative ordfører, fru Connie Hedegaard, blive citeret for, at er der ikke andet godt i denne fond, er det da i det mindste godt, at man får fagbevægelsens tilskud frem i lyset, og at man dermed kan kontrollere, hvad der kommer fra fagbevægelsen. Det er jo dejligt, at det skal være indgangen til, hvordan man skal have med fonden at gøre. Jeg frygter, når man har sådan en politisk indgang til fonden, at administrationen af uddelingen af de midler, som er lagt i trafik- og kommunikationsministerens hænder, i den grad bliver politisk. Bliver det så dem, man kan lide, der får, og dem, man ikke kan lide, der ikke får?

Vi synes, det er synd, at lokalradioerne skal ind i en administration og ind i en ordning, hvor de risikerer – selvfølgelig ikke under den nuværende minister, men måske om nogle år – at komme i en ideologisk kamp, som ikke hører nogen steder hjemme. Det har vi forsøgt at råde bod på med de ændringsforslag, vi har stillet, og jeg håber da selvfølgelig på, at vi får opbakning til nogle af dem. Distriktsbladene er hjemme, og det er da altid et skridt på vejen, men de fundamentale administrative problemer er ikke løst her, og selv om det er vanskeligt at spå, vil jeg da sige, at jeg er overbevist om, at det bliver ikke sidste gang, vi ser denne her lov, alene på grund af alle de huller, vi lappevis er nødt til at stoppe ét efter ét, når folk rundt omkring i landet har forstået at udnytte den.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg er glad for, at det, jeg vil kalde hovedloven for lokalradioerne, nu bliver vedtaget, så vi får et finansieringsgrundlag for lokalradioerne.

Jeg har et par bemærkninger om hele fonden, som flere ordførere har været inde på. Vi har da i princippet været positive over for fondstanken, men det er ikke et ligegyldigt spørgsmål, hvordan en sådan fond bliver bygget op. Jeg synes, at det var rigtig, at vi havde en afgift på reklameindtægterne, som så blev delt ud til dem, der fik færre reklameindtægter.

Vi er glade for det ændringsforslag, der er kommet om naturaliegaver, og også de betingelser, der er knyttet til det, men vi synes, det er for snævert. Vi mener, at når enkeltpersoner har engageret sig – det er for os principielt underordnet, hvilken holdning de støtter – må det inden for en vis grænse være sådan, at når pri-

vate giver gaver, bliver gaverne ikke afgiftsbelagt.

Jeg vil gerne sige til fru Connie Hedegaard, at der ikke er tale om, at man kan give 1.300 kr. pr. dag. Det er ikke ment sådan. Det er bygget op på samme måde som ændringsforslag nr. 2, så der er ment 1.300 kr. på årsbasis. Vores sigte ville ikke have været opfyldt, nemlig at det gælder enkeltpersoner, som giver et mindre beløb. Hvilken grænse skulle vi så sætte? Vi har valgt den kendte grænse fra skattelovgivningen for enkeltpersoners bidrag, det er 1.300 kr. pr. år. Vi synes, at det var et naturligt beløb at fastsætte her også.

Jeg vil sige til fru Ingerlise Koefoed, at man har skattefradragret for disse gaver ifølge skattelovgivningen, når det gælder gaver til almennyttige foretagender. Jeg er ikke uden videre klar over, om alle lokalradioer regnes for almennyttige, så de er godkendt til at modtage gaver med skattefradragret. Det tror jeg nu ikke uden videre gælder, men vores sigte har ikke været at koble de to ting sammen. Vores sigte har været, at enkeltpersoner, som giver et mindre bidrag, ikke får det afgiftsbelagt, og vi syntes, at 1.300 kr. var et naturligt tal, og det gælder alene på årsbasis. Det vil jeg da håbe at man viser forståelse for, og at man vil støtte denne rimelige sikring af, at enkeltpersoner kan give støtte til de foretagender, de er knyttet til, uden at denne støtte afgiftsbelægges. Giver de større beløb, skal de naturligvis afgiftsbelægges. Det er helt oplagt, det har vi også forudsat i det, vi har foreslået.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil godt sige til hr. Kofod-Svendsen, at det var netop beløbet 1.300 kr., der fik SF's gruppe og vores skattepolitiske ordfører til at mene, at når det drejede sig om kristne radioer, var der nok også skattefrihed på de første 1.300 kr. Hvis det er forkert, beklager jeg naturligvis og skal give det videre til de kyndige på det område i mit parti.

Men i øvrigt mener jeg stadig væk, at vi ikke skal stemme for det forslag, fordi vi faktisk finder, at 1.300 kr. hist og 1.300 kr. her kan blive til temmelig mange penge, således at vi til sidst får en udhulet fond.

Trafik- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

Ved afslutningen af førstebehandlingen af disse to forslag drog jeg den konklusion, at der nok måtte kunne sys et lovgrundlag sammen på basis af de holdninger, der var kommet til udtryk under førstebehandlingen. Det ser ud til at være gået i opfyldelse.

Det er rigtigt, som det er blevet sagt af flere, at det, vi drøfter i dag, har en lang historie og har haft en kringlet gang. Der har været ført mange forhandlinger. Jeg vil da sige til hr. Jimmy Stahr, at jeg synes, at han har ret i, at der de sidste år har været ført mange forhandlinger, men det er altså udtryk for, at sagen ikke er blevet træneret, men at der har været modsætninger og synspunkter, som stod mod hinanden, som efterhånden er blevet reduceret. Alligevel står der et par ting tilbage, som har gjort, at vi først nu er nået til det endelige resultat med de forskellige forslag, der er kommet frem.

Jeg synes, at det er væsentligt at konstatere, at det nu er bredt accepteret, at vi kan regne med reklamer som en del af finansieringen i lokalradio og lokal-tv. Jeg synes, at det er et væsentligt resultat, der er nået, så vi nu kan lave en lovgivning, som bygger på det grundlag.

Jeg synes også, at det er væsentligt, i hvert fald set fra regeringens synspunkt, at dagbladene og distriktsbladene kan komme med i den sammenhæng, som vi gerne ville have dem, at de kan drive lokalradio- og tv-virksomhed, i første omgang lokalradiovirksomhed med reklamer.

Dagbladene har jo været et af hovedproblemerne og er det stadig væk. Jeg er fuldstændig på det rene med og enig med hr. Jimmy Stahr i, at det er hovedmodsætningspunktet, som det har været svært at komme over. Jeg er helt opmærksom på og har været det hele tiden, at det for Socialdemokratiet og for de socialdemokratiske forhandlere har været et hovedproblem, men lige så stærkt har det været et hovedproblem set fra den tidligere regerings og den nuværende regerings synspunkt, at dagbladene fik den placering, som de nu har fået. Ellers havde vi ikke gang på gang fremsat lovforslag, som forudsatte en sådan placering, og som vi måtte opgive. Det er jo klart, at når vi nu har mulighed for at få dette set fra vores synspunkt hovedpunkt ført igennem, er vi også optaget af at gøre det.

Jeg mener ikke, at de mange bekymringer, der er givet udtryk for også i dag om dagblade og monopolisering, er begrundede. Der sker jo ikke det, at dagbladene overtager det hele.

Vi skal være opmærksomme på to ting, som er blevet fremhævet, men som jeg godt vil gentage. For det første skal dagbladene jo have tilfaldelse af lokalnævne, som har en forpligtelse til at sørge for, at der ikke sker monopoldannelse, at der er alsidighed, en bredde i de tilladelser, som gives i det pågældende lokalområde. I den forbindelse vil jeg da gerne til fru Marianne Jelved sige, at jeg er helt indstillet på i forbindelse med den vejledning, som er under udarbejdelse til lokalradionævne, at præcisere lokalnævnens opgaver i så henseende. Vi vil jo også dér præcisere nogle habilitetskrav og andre ting, som er kommet frem på grundlag af nogle af de erfaringer, vi har høstet under den debat, vi har haft både i udvalget og uden for udvalget i forbindelse med de lovforslag, som vi her behandler.

For det andet skal vi være opmærksom på, at dagbladene faktisk vender tilbage. De var med i forsøgsordningen, og vi har faktisk ikke noget i det erfaringsmateriale, vi har, som viser, at dagbladenes deltagelse ville få de ødelæggende konsekvenser, som der her tales om. Det er overvejelser, man gør sig, det er spekulationer, man gør sig, men vi har sådan set ikke noget at have dem i. Man skal være opmærksom på, at loven i øvrigt gælder. Det vil sige, at et dagblad ikke uden videre får en sendetilladelse. Der skal være en forening og en foreningsbestyrelse, der bor i lokalområdet, og det giver et helt andet mønster af dagbladsradio, end det ligesom er forudsat i nogle af de bekymrede kritiske betragtninger om, at dagbladene nu kan skabe sig en monopolstilling.

Det er også sådan, at der gennem et af de ændringsforslag, som jeg har stillet, er skabt mulighed for, at de tilsynsførende og kontrollerende myndigheder og toldvæsenet, hvor der kunne være tale om et uønsket økonomisk samvirke på annoncesiden mellem dagbladsvirksomheden og radiovirksomheden, kan skride ind og hindre, at der sker en sådan uønsket udvikling, som nogle har været bekymret for. Jeg mener faktisk i det hele taget – det er også til hr. Duetoft – at de mange muligheder, der skulle være for omgåelse, er beskedne, i hvert fald meget vanskelige at gennemføre. Nogle af de ek-

[Trafik- og kommunikationsministeren]

sempler, hr. Duetoft nævnte, er vanskelige at gennemføre. F. eks. er det ikke let at flytte en lokalradio fra det ene område til det andet, når man tænker på, at den skal godkendes af et lokalnævn, at den skal have en bestyrelse, der bor i området, og at den skal have en lokal tilknytning. Hvis den skal opretholde sin identitet, bliver det vanskeligt at gennemføre en række af de ting, som hr. Duetoft mente at have fantasi til at forestille sig kunne ske.

Jeg synes også, det er rimeligt, at vi venter med at afklare det lovmæssige om reklamer i lokal-tv. Det er der fremsat en række argumenter for, som jeg ikke skal gentage, men det giver mig lejlighed til at sige et par mere principielle ting til svar på nogle bemærkninger fra hr. Jimmy Stahr. Det er klart, at jeg kan ikke på nogen måde foregribe, hvad et Folketing senere vil vedtage. Man skal lægge mærke til, at det, jeg har sagt til udvalget om disse ting, er, at hele dette spørgsmål vil blive taget op til behandling i begyndelsen af folketingsåret 1988-89 i sammenhæng med en revision af TV 2-lovgivningen med henblik på lovmæssig afklaring af reklamer i lokal-tv senest 1. marts 1989. Det er altså en hensigtserklæring om, hvad regeringen vil gøre. I tillæg til det skal jeg understrege, at den hidtidige lokalradiolov naturligvis skal administreres efter de regler, der eksisterer, men vi plejer normalt – det har vi gjort i andre tilfælde, hvor ændringer er forekommet af lovgrundlaget – at underrette lokalradionævnene om disse ændringer. Det er det, jeg har sagt jeg ville gøre, også sammen med det vejledningsmateriale, som skal udsendes i løbet af juli måned for at give grundlag for den administration, som skal til, når dette lovkompleks er vedtaget.

Jeg skal gøre et par bemærkninger til fru Ingerlise Koefoed i anledning af, at vi åbenbart får lovforslaget til fornyet behandling i udvalget. Jeg sagde faktisk i udvalget, at jeg var indstillet på, at man ud over bestemmelsen om afgiftsundtagelse for kommunale studiefaciliteter og andet, der blev stillet til rådighed, burde fritage langtidslidende for afgiften, fordi der her er tale om ret store tilskud, som man i virkeligheden jo ikke selv får penge for, og hvor en afgiftsbelægning må synes at være urimelig, så det kan vi sagtens blive enige om.

Jeg mener også, at den endelige formulering vedrørende de såkaldte naturalier og gevinster er blevet så sammenflettet, at den kan være lidt

svær at forstå. Den kan vi også lave en hurtig nyformulering af, så den ikke giver nogen problemer.

Da regeringens holdning til de forskellige punkter vil være oplyst gennem det, jeg har sagt her, og hvad der i øvrigt er sagt under denne debat, skal jeg nøjes med nogle få afsluttende bemærkninger. Jeg synes, det er positivt, at der omsider tegner sig et lokalt mediebillede med meget vigtige nye elementer. Jeg har nævnt reklamerne som et nyt supplerende finansieringsinstrument, der uden tvivl vil være afgørende for lokalradiovirksomhedernes fremtidige eksistensgrundlag kombineret med fonden, som giver mulighed for støtte til de økonomisk mindre velfunderede stationer.

Jeg kan ikke rigtig forstå, at Socialdemokratiet ikke vil være med til at søsætte denne mulighed for dog at finde et grundlag, som kan give en finansieringsmulighed også for dem, der ikke vil have reklamer. Der skabes en støtteordning, som er en afbalancering af en række synspunkter, man kan være mere eller mindre tilfreds med, men som dog er udtryk for en løsning, der kan bruges, og som der kan samles et flertal om.

I øvrigt synes jeg naturligvis, at det væsentligste element er den brede accept af reklamen som en legitim finansieringskilde – også Socialdemokratiets accept af den. Det synes jeg er en interessant udvikling, der lover godt for nogle perspektivrige drøftelser af forholdene på tv-området i den kommende folketingssamling.

Med den holdning, Socialdemokratiet her har lagt for dagen, tegner der sig nogle positive perspektiver, og jeg vil ved de forhandlinger, vi skal i gang med i næste folketingssamling, være optaget af også dér at søge den størst mulige bredde bag ved de beslutninger, vi skal tage. Jeg tror, der nu er lukket op for nogle muligheder i så henseende. Jeg håber, at de bevægelser, der har været, kan omsættes til videre konstruktiv politisk handling på medieområdet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Der foretoges først afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. (Reklame i lokalradio m.v.). (Lovforslag nr. L 18).

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes, idet 53 stemte for, 72 imod.

Ændringsforslag nr. 2
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 5 uden for betænkningen af Duetoft (CD)
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3
forkastedes, idet 8 stemte for, 117 imod.

Ændringsforslag nr. 4
forkastedes, idet 6 stemte for, 79 imod; 36 stemte hverken for eller imod.

§ 1 med de foretagne ændringer og § 2
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om Lokalradiofonden. (Lovforslag nr. L 32).

§§ 1-3
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes, idet 59 stemte for, 63 imod.

Ændringsforslag nr. 2
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 uden for betænkningen af Kofod-Svendens (KRF)
forkastedes, idet 6 stemte for, 116 imod.

§ 4, således ændret, ændringsforslag nr. 3, § 5, således ændret og §§ 6-20
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Meddelelser fra formanden:

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Socialudvalget har afgivet:

Beretning om et socialt udviklingsprogram.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Forsvarsudvalget (23/6 88):

Udtræder: Chr. Christensen (KRF)

Nyt medl.: Kofod-Svendens (KRF)

Udtræder: Ebba Strange (SF)

Nyt medl.: Pelle Voigt (SF)

Kulturudvalget (23/6 88):

Udtræder: Kirsten Jacobsen (FP)

Nyt stedf.: Poulsgaard (FP)

Landbrugs- og Fiskeriudvalget (23/6 88):

Udtræder: Erling Olsen (S)

Nyt medl.: Arne Jensen (S)

Kulturudvalget (24/6 88):

Udtræder: Chr. Christensen (KRF)

Nyt medl.: Kofod-Svendens (KRF)

Landbrugs- og Fiskeriudvalget (24/6 88):

Udtræder: Bjørn Westh (S)

Nyt medl.: Stavad (S)

Markedsudvalget (24/6 88):

Udtræder: Bjørn Westh (S)

Nyt medl.: Stavad (S)

Arbejdsmarkedsudvalget (27/6 88):

Udtræder: Elisabeth Arnold (RV)

Nyt medl.: Jørgen Estrup (RV)

Udtræder: Inger Marie Bruun-Vierø (RV)

Ny stedf.: Elisabeth Arnold (RV)

[Formanden]*Boligudvalget (27/6 88):*

Udtræder: Elisabeth Arnold (RV)

Nyt medl.: Jørgen Estrup (RV)

Udtræder: Inger Marie Bruun-Vierø (RV)

Ny stedf.: Elisabeth Arnold (RV)

Forsvarsudvalget (27/6 88):

Udtræder: Marianne Jelved (RV)

Nyt medl.: Jørgen Estrup (RV)

Udtræder: Inger Marie Bruun-Vierø (RV)

Ny stedf.: Marianne Jelved (RV)

Det Politisk-Økonomiske Udvalg (27/6 88):

Udtræder: Marianne Jelved (RV)

Nyt medl.: Jørgen Estrup (RV)

Udtræder: Inger Marie Bruun-Vierø (RV)

Ny stedf.: Marianne Jelved (RV)

Uddannelsesudvalget (27/6 88):

Udtræder: Inger Marie Bruun-Vierø (RV)

Ny stedf.: Jørgen Estrup (RV)

Udenrigsudvalget (27/6 88):

Udtræder: Marianne Jelved (RV)

Nyt medl.: Jørgen Estrup (RV)

Udtræder: Inger Marie Bruun-Vierø (RV)

Ny stedf.: Marianne Jelved (RV)

Udvalget vedr. Dansk Sikkerhedspolitik (27/6 88):

Udtræder: Marianne Jelved (RV)

Nyt medl.: Jørgen Estrup (RV)

Udtræder: Inger Marie Bruun-Vierø (RV)

Ny stedf.: Marianne Jelved (RV)

Det Udenrigspolitiske Nævn (27/6 88):

Udtræder: Marianne Jelved (RV)

Nyt medl.: Jørgen Estrup (RV)

Udtræder: Inger Marie Bruun-Vierø (RV)

Ny stedf.: Marianne Jelved (RV)

Valutaudvalget (27/6 88):

Udtræder: Inger Marie Bruun-Vierø (RV)

Nyt medl.: Jørgen Estrup (RV)

Retsudvalget (27/6 88):

Udtræder: Lissa Mathiasen (S)

Nyt medl.: Dorte Bennedsen (S)

Landbrugs- og Fiskeriudvalget (27/6 88):

Udtræder: Arne Jensen (S)

Nyt medl.: Erling Olsen (S)

Forsvarsudvalget (27/6 88):

Udtræder: Lone Stig Andersen (SF)

Nyt medl.: Jens Thoft (SF)

Miljø- og Planlægningsudvalget (27/6 88):

Udtræder: Lone Stig Andersen (SF)

Ny stedf.: Jens Thoft (SF)

Skatte- og Afgiftsudvalget (27/6 88):

Udtræder: Lone Stig Andersen (SF)

Ny stedf.: Jens Thoft (SF)

Folketingets udvalg til at behandle dansk sikkerhedspolitik (27/6 88):

Udtræder: Lone Stig Andersen (SF)

Ny stedf.: Jens Thoft (SF)

Det Politisk-Økonomiske Udvalg (27/6 88):

Udtræder: Mimi Jakobsen (CD)

Ny stedf.: Nør Christensen (CD)

Arbejdsmarkedsudvalget (27/6 88):

Udtræder: Carsten Andersen (SF)

Ny stedf.: Birthe Hansen (SF)

Boligudvalget (27/6 88):

Udtræder: Agerschou (SF)

Ny stedf.: Gade (SF)

Skatte- og Afgiftsudvalget (27/6 88):

Udtræder: Rahbæk Møller (SF)

Ny stedf.: Gade (SF)

Landbrugs- og Fiskeriudvalget (27/6 88):

Udtræder: Glønborg (KRF)

Nyt medl.: Kofod-Svendsen (KRF)

Retsudvalget (28/6 88):

Udtræder: Carsten Andersen (SF)

Nyt medl.: Agerschou (SF)

Skatte- og Afgiftsudvalget (28/6 88):

Udtræder: Gade (SF)

Ny stedf.: Rahbæk Møller (SF)

Boligudvalget (28/6 88):

Udtræder: Gade (SF)

Ny stedf.: Agerschou (SF)

[Formanden]

Landbrugs- og Fiskeriudvalget (28/6 88):

Udtræder: Duetoft (CD)

Nyt medl.: Bollmann (CD)

Arbejdsmarkedsudvalget (28/6 88):

Udtræder: Strunge (S)

Nyt medl.: Nyrup Rasmussen (S)

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 29. juni 1988, kl. 13.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 15.11
